

TORONYIRÁNY

XVIII. 22.

2024. június 2.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Krisztus szentséges teste és vére (Úrnapja)

Június 7. Jézus szent szíve

Jézus az Isten báránya, akit a legteljesebb odaadás, kiszolgáltatottság jellemez. Ő nemcsak „ember az emberekért”, hanem ember az Istenért, az Atyáért is. Úgy teljesíti akaratát, hogy feloldódik benne. Ezért, ha konkrét történelmi helyzetben olyan körülmények közé jut, hogy az Atyáról szóló tanúságtétel az életét követeli, az áldozatra nem kell külön elhatározni magát. Az eseményeket előre látta és magáévá tette, mint üdv történelmi helyzetet. Különben is abban a biztos tudatban ünnepli az utolsó vacsorát, hogy az Atya elfogadja életének áldozatát és az üdvösség új helyzetét teremti meg. Ezért joga volt a keresztfeszítés előtt misztikus módon elővételezni és megjeleníteni áldozatát. Egész messiási küldetését és annak teljes hatását belesűríti egy látható és tapasztalható adományba, ezért ez az adomány különleges módon kifejezője volt az Újszövetségnek. Ez nem ilyen vagy olyan adomány, hanem egyszerűen az „Úr emlékezete”

A kenyér és a bor tehát új természetfölötti jelentést kap: kifejezője annak, hogy Krisztus Egyházáért áldozatul adja magát az Atyának. Ezért mint áldozati test és vér az Atyát engeszteli, de mint táplálék az Egyházat egyesíti és szenteli meg. Az eukarisztianak tehát megvan a kapcsolata a keresztdózzattal, de egyúttal az utolsó vacsorával is, mert itt tűnik ki, hogy Krisztus az eukarisztian keresztül mennyire egyesíti magával Egyháza tagjait és mennyire belevonja őket áldozatába. Ezért nemcsak azt valljuk meg, hogy az eukarisztia Krisztus valóságos teste és vére a kenyér és bor színe alatt, hanem azt is, hogy ünneplésével az Úr halálának és feltámadásának emlékeztét hirdetjük, sőt a valóságban is hordozzuk. Ezért lett az eukarisztikus áldozat az Egyház hivatalos istentisztelete és lényegének kifejezője. Jelen van Krisztus és jelen van a hierarchikusan szervezett Egyház, mint a keresztdózzatban megvalósult új szövetség hordozója.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

A hazájukból menekülőkért: Imádkozzunk, azért hogy a háború vagy éhínség elől menekülő, veszélyekkel és erőszakkal teli utazásra kényszerített migránsok vendégszeretetre és új életlehetőségekre találjanak a befogadó országokban.

A szentmise olvasmányai

- Kiv 24,3-8** Az Istennel kötött szövetség jeleként Mózes az áldozati bikák vérével hintette meg a hegy lábánál egybegyűlt népet.
- Zsid 9,11-15** Jézus nem az áldozati állatok vérével, hanem saját vérével váltott meg minket.
- Mk 14,12-16.22-26** Jézus elfogatása előtt, saját vértanú halálát, önfeláldozását elővételezve a kenyérben és a borban saját áldozati testét és vérért adja apostolainak.

Az oltáriszentség szerzése

Az evangélistákat az utolsó vacsora leírásánál nem a régi törvény előírásai érdekelték. Arra fordítják figyelmüket, amivel Jézus kimutatja, hogy ismeri a jövőt, mert megjövendőli Júdás árulását, Péter tagadását, a tanítványok üldöztetését. Azonkívül az evangélisták arra is céloznak, hogy az utolsó vacsora új kiindulás lett. Új szertartás kezdődött, amely az egyház istentiszteletének középpontjává vált. Alig harminc évvel később Pál apostol a Korintusi levélben a régi húsvéti vacsorát egyáltalán nem említi, hanem csak arról az új lakomáról beszél, amelyet Jézus szerzett. Az ő számára az már nem is régi húsvét volt, hanem „Jézus elárultatásának éjszakája” (1Kor 11,23). Lukács pedig az Apostolok Cselekedetiben arra hivatkozik, hogy a jeruzsálemi keresztények kezdettől fogva „kitartottak a kenyértörésben és az imádságban” (2,42). A húsvéti vacsora a zsidóknál is vallási szertartás volt, hiszen azt ülték meg benne, hogy Isten kiszabadította őket az egyiptomi szolgaságból, és szövetséget kötött velük. Áldozati bárányt fogyasztottak el, s az volt a hitük, hogy az áldozati eledel megszenteli őket. Jézus azért jött, hogy új és örök szövetséget hozzon létre Isten és ember között, s hogy megszentelésüket is véglegesen biztosítsa. Az örök szövetséget áldozatával hozta létre és szentelte meg, hiszen ott Istent, az Atyát teljes engedelmességgel urunknak vallotta. Megszentelésünkre vonatkozólag pedig már előbb ígéretet tett: „Aki eszi testemet és issza véretem, annak örök élete van” (Jn 6,54).

Az új szertartást Márk így írja le: Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem.” Azután fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak.” Máté az áldozati jelleget jobban kihangsúlyozza: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára.” Lukács leírása hasonlít Páléhoz: „Ez az én testem, amelyet értetek adok.”

„Ez a kehely az új szövetség az én véremlében, amelyet értetek ontok.” Ők már közlik a szertartás állandósításának parancsát is: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Szent Pál nem hagy kétséget aziránt, hogy a szertartást az apostoli egyház kapcsolatba hozta Jézus kereszthalálával: „Valahányszor e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön”. (1Kor 11,26). Mind a négy leírásban közös a meggyőződés, hogy a kenyér és a bor Jézus áldozati teste, illetve vére. Máté a „sokakért” való feláldozást hangoztatja, Lukács és Pál ellenben az egyházi közösséget emlegetik: értetek adom, értetek ontom ki. Az eltérést az magyarázza, hogy a palesztinai zsidókeresztényeknél szükség volt a megváltás egyetemességének a hangoztatására, míg a pogányokból lett egyházak inkább azt tették magukévá, hogy ez az új közösség Jézus művét folytatja, az ő kegyelmeit osztogatja.

A szöveg tehát azt tükrözi, hogy Jézus az utolsó vacsorán misztikus módon elővételezte kereszthalálát. A kenyeret természetfölötti módon átváltoztatta testévé, a bort véreivé. A jelképes szétválasztás jelezte a bekövetkező vérontást, vagyis a teljes feláldozást. Jézusnak megvolt a joga és a hatalma az elővételezésre. Ő kezdettől fogva benne élt az áldozat gondolatában. Az Atyának való önátadása maradéktalan volt, azért jelképekben bármikor realizálhatta. A kenyér és a bor tehát jelképezi az áldozatot, de ez a jelkép hatékony, azaz létre is hozza, megvalósítja, amit jelképez. A biztosíték Jézus abszolút kijelentése: ez az én testem, ez az én vérem. Vagyis amit a kezében tart, ha külsőleg kenyérnek és bornak tűnik is, ettől a pillanattól fogva természetfölötti módon az ő teste és vére. Ezért az egyház az Úr testének és véreinek vételéről beszél (Jn 6,54; 1Kor 11,27). A kenyérben és a borban tehát végbemegy valamilyen változás, s ennek alapján igaz lesz Jézus szava: ez az én testem, ez az én vérem. Nem állíthatjuk, hogy ez a változás fizikai. Azt sem tudjuk, hogy végső fokon milyen az anyag fizikai összetétele. A jelenséget inkább a jelkép oldaláról kell megközelíteni. Az ajándék az anyagi értéken túl az ajándékozó személyt is képviseli és jelképezi. Minél nagyobb szeretettel adták, annál több benne a személyesség. Jézus ilyen ajándékot adott egyházának a kenyérben és a borban. Illetőleg azzal adta, hogy az ő áldozatát és megváltó szeretetét jelképezze és jelenvalóvá tegye. Istenemberi hatalmával megtehetette, hogy a jelképben megszűnjön a természetes rendeltetése, és egész lényege szerint őt hordozza. Ezért beszél a hagyományos egyházi tanítás a kenyér és a bor átlényegüléséről.

Az egyház a kenyér és a bor misztériumát az eukarisztia szóval jelölte. A szó eredetileg azt a hálaadást és áldást jelentette, amelyet Jézus a kenyértörésnél elmondott. A hívő számára ez a kenyér sz. élet kenyere lett (Jn 6,48), a kehely pedig az „áldás kelyhe” (1Kor 10,16). Jézus magát adja benne áldozatul és lelki táplálékul. Az utolsó vacsorán áldozati kifejezéseket használt: testének odaadásáról, vérenek a bűnökért való kiontásáról beszélt. Az egyház abban a meggyőződésben ünnepli az eukarisztiát, hogy abban Krisztus kereszthalála – vérontás nélkül ugyan – de egész kegyelmi valóságában jelené válik, azaz megújul. Nem ismétlődik, hanem az jelenik meg a kenyér és a bor színe alatt s az egyházi közösségben, ami a Kálvárián végbement. Jézus maga hatalmazta fel apostolait és egyházát, hogy áldozatát így megújítsák. Ezzel teljességet Malakiás jóindulata is, amely arról beszél, hogy a Messiás idejében napkelte után napnyugtáig jóillatú áldozatot mutatnak be az Úr nevének (Mal 1,11). Azóta az egyház ezzel az eukarisztikus áldozattal áll az Atya elé. A misztikus test egyé válik a fővel az áldozatban, kifejezi az egymásközi kegyelmi kapcsolatot és a szeretetet is növeli. Az eukarisztia ünneplése az egyház kegyelmi életének és eszkatológikus reményének is a kifejezése. Krisztus áldozatát hordozza, azért hivatalos az örök élet lakomájára is.

Gál Ferenc

Nem leszek ideges! (2.)

Első rész

Jellemismeret

Az igazság megszabadít benneteket. (Jn 8,32)

A jellemismeret haszna és előnyei

Sajnos a legkevesebb ember tanulta meg azt, hogy az érzelmi erőket az értelemmel ellenőrizze és az akarat uralma alá hajtja, mégpedig azért, mert az emberek érzelmi késztetéseiktől sohasem tagadják meg beleegyezésüket, képtelenek arra, hogy ellenkező képzetekkel más érzelmeket, más hangulatokat keltsenek magukban. A legtöbb ember ösztönszerűen cselekszik, s azzal védekezik, hogy ő már ilyen; egyszerűen megfedezkedik az önnevelés kötelességéről.

Mármint, mivel rendszerint semmi sem vet gátat az ilyen természeteknek, általában minden rosszat az érzelmi erőknél tulajdonítanak. Lekicsinylik, semmibe sem veszik őket, s így nem képezik és nem használják ki azokat a legtermékenyebb erőket, amelyek a valóságban az ember legsajátosabb lényegét határozzák meg, s a gondolkodást, ítélezést és cselekvést irányítják. Aki a kinövésektől való félelmében minden érzelmet elnyom és eltapos, olyan mint az a földbirtokos, aki már egyedül nem tudja megdolgozni földjeit, mégsem vesz fel munkásokat, mert rosszak is akadnak közöttük. Az érzelmi erő adja a lélek motorikus erejét, ezek kísérik, ezek befolyásolják minden gondolkodásunkat, minden akarásunkat, mindent, amit teszünk és amit nem teszünk. Hiba, ha féktelen kiélésük mellett foglalunk állást, de ugyanolyan hiba, ha minden érzelmet megvetünk.

Itt van például a kegyelem, Isten szeretete, melynek elsőrendű feladata, hogy erős érzelmi erő felkeltésével az ember lelkét elfordítsa a földtől és Istenhez emelje. A Szentírás lépten-nyomon a kegyelem vonzóerejéről beszél. „Akik engednek Isten lelke vonzásának, azok Isten gyermekei.” Az önszeretet az érzelmi erőknél székel. Aki követi, a test útját járja, mondja az apostol. Az Isten szeretetének beáramlásában a Szentlélek felemészti az önszeretetet és új kedélyvilágot teremt. Ösztönéletünk a bűnbeesésünk óta beteg.

Különösen fontos tehát az a gyógyulás, az a nevelés, amelyet a kegyelem és az Isten szeretete ad meg a léleknek. A kártékony érzelmi erő helyébe hasznos érzelmi erő lépjenek, s a túl heves érzelmeket mérsékelni kell. Ehhez azonban az egyén együttműködése és önmegismerése is szükséges. Az embernek sajátosságait meg kell tartania, jó irányba kell csiszolnia. Ez az igazi aszkézis, s az igazi életbölcselem. Amikor a kegyelem megérinti a lelket, a szeretet beáramlása a kedélyvilág legfinomabb és mégis legerőteljesebb elemeit ébreszti fel, s a legmélyebb ön- és emberismeretet váltja ki. „Bevitt engem a borospincébe, elrendezte bennem a szeretetet” – mondja a menyasszony az Énekek Énekében.

Az emberekkel való érintkezésben nagy jelentősége van a vérmérsékletek ismeretének. Ha el akarjuk érni céljainkat, valósítani akarjuk terveinket, tapintatosan ki kell használnunk a másik vérmérsékletében rejlő adottságokat. Ha kíméletesek vagyunk ilyen szempontból az emberekkel szemben, mindenre kaphatók. Így nemcsak a mézet, hanem az ecetet is elfogadják tőlünk. A farkasból bárány lesz, a sólyomból galamb.

Ha ismerjük valakinek a vérmérsékletét, már nem lehetünk igazságtalanok vele szemben, már nem tulajdonítunk mindent rosszindulatának, s hibái mellett meglátjuk jó tulajdonságait is. Türelmesek leszünk, nem háborgunk ellene, s egyszerűen azt mondjuk: „Ilyen a vérmérséklete.” Megértő mosollyal fogadjuk azt, ami egyébként bosszantana. Igazságosabbak leszünk mások teljesítményével szemben. Hányszor történik meg, hogy ugyanazt a dolgot az egyik tanár megdicséri, a másik leszidja – ez is vérmérséklet dolga. Ha figyelembe vesszük egymás vérmérsékletét, könnyebben viseljük el egymást. Nyugodtak maradunk például, ha kolerikus feljebbvalónk éles, parancsoló hangot üt. Azt mondjuk róla, hogy kolerikus és azért ilyen. A kolerikus feljebbvaló nem veszti el türelmét, ha melankolikus alárendeltje pedig felületesen, könnyelműen cselekszik. A melankolikus megbékél, ha tudja, hogy természeténél fogva bizalmatlan, s így ön maga tehet az esetleg felmerülő félreértésekről.

Aki saját vérmérsékletét ismeri, alázatosabb lesz önmagával szemben, mert kiváló tulajdonságait nem saját nagyszerűségének, hanem egyszerűen szerencsés adottságainak tulajdonítja. Rájön arra is, hogy jó tulajdonságaival együtt megvannak benne az azokkal járó hibák; a kolerikus nem lesz úgy meghatva éles esztől, biztos ítéletétől, erős akaratától, mert tudja és belátja, hogy ezzel szemben a legjobb, legnemesebb érzés, a szív jósága gyengébben van meg benne, hogy nagylelkűségében sok az önzés, hogy ítélete kemény. A melankolikus nem fogja túlbecsülni magasztos ideálijait, vallásossága ellenére is gyakran sérti meg botránkozással, szeretetlen ítélezéssel a szeretet, s hogy mereven kitart saját véleménye mellett. Hányszor meaculpázik a nevelő növendékei hibái láttára, ha ismeri a saját és mások vérmérsékletét. A pap is nagyobb sikereket ér el a gyóntatószékben, ha egyéni sajátosságai szemszögéből látja meg az embereket. Csak akkor dolgozhatunk sikeresen saját jellemünkön, ha megismerjük vérmérsékletünket.

Az igazi emberismeret alapja saját vérmérsékletünk helyes ismerete. Ez a munka megköveteli a hosszas önvizsgálást s a belső összeszedettséget. Gyakorlásának előfeltétele, hogy szeretettel gondoljunk Isten jelenlétére. Csak Isten jelenlétében vallja be az ember becsületesen hibáit önmagának. A kolerikus nem veszi tudomásul, a melankolikus felnagyítja őket. A nem Isten jelenlétében történő összeszedettség haszontalan öntükrözéssé válik, mint ahogy tiszta öncsalás az Isten nélküli lelkiismeret-vizsgálás.

A vérmérsékletek hármasságos felosztása

A vérmérséklet megnyilvánulásai egészen különbözők. Nincs két ember, aki ebből a szempontból egészen egyforma lenne. Szinte azt mondhatnánk, ahány ember, annyiféle vérmérséklet. A régi filozófusok a kedélyvilág négy alapirányáról beszéltek, az angol tudósok ötről, a modern tudomány húsznál többet ismer. A kedélyvilág alapbeállítottságának pontos megfigyelése szerint a gyakorlatban három alapirány teljesen elegendő a kiinduláshoz.

A kedélyeknek lehetnek lapos érzelmei; ezek könnyedek, nem hatolnak mélyre, mintha csak az érzéki benyomáshoz tapadnának, s nem lenne elég erejük ahhoz, hogy elérjék a lélek mélységeit.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Búza, áldott búza

Hogyan került ide ez a néhány búzaszál? Mini-tó közelébe, melyben aranyhalak úszkálnak.

Ez a múlt. Gépek cseréltek helyet a kaszákkal, és kepék helyett kicsépelet szalmacsomók matematikai pontossággal helyezkednek el a tarlókon. Jó a szalma alomnak, papírnak, s míg ki tudja minek. Asszonyok által a sarlóvágás vallásos néprajzi adat, magyarságunk tudatában a Boldogasszonyhoz kötődik: a Szűzanya arat, Fiára hagyja, hogy gyűjtsön.

A kis tónál gyakorta megfordulok. Bizonyára valaki az erdei madaraknak szórhatott itt búzát, amelyből néhány szem tavaszidő jöttén szárbá szökött. A tóperemnél román stílusú oszlopköteg, a tetején Aquinói Szent Tamás teljes szoboralakja. Kezében napkorong, amelyben Dante látta őt a Paradicsomban. Úrmutató ez a napkorong, az időnként együvé seregülő halakkal igazi eucharisztikus környezetben. Jó itt olvasgatni, megvárni a simogató naplementét, és életem alkonyi ösvényeire terelni a gondolatot. Imádkozni. Aratási időben így: *A kenyér és a bor / a világ legegyszerűbb dolgai, / de az élet alázatos fényeit / hordozzák szüntelen. / A Kenyér és a Bor / a Lélek, / a Szeretet tanúságai, / hogy mi is megtöressünk, / s Krisztusban életünk / étel-ital legyen. (Csanád Béla)*

Az eucharisztikus szívű Tamás mintha lepillantana. Ő, aki olyan biztos hittel vallotta, hogy amiként a kenyér és a bor a testi életet erősíti, megtartja és élvezeteket ad, akként az Eucharisztia fenntartja a lelket, megerősíti, örömmel gazdagítja. Így lesz az Utolsó Vacsora szerzője által életünk is „étel-ital”. Lehet-e többet kívánni aratásos búzamezőkön, ahol minden érték / csodálatos százannyit ér, / átlényegül, s a teljes élet / testét növeszti a Kenyér.

Most egy felejtethetlen könyv a társam a mini-tóparton: XVI. Benedek pápáé. Fényét még rövid ideig osztogatja a nap, madarak koncertjéből gregorián dallamot hallok, Szent Tamás imádságával – vagy 750 év távolából: *Imádklak áhitattal Isten, rejtelem... Mélységes a csönd, a nyugalom e kistájban, papokként állnak a jegenyék, a hárs illata a tömjén. Bensőségével mennyre megragadó a Szentatya könyve: A Názáreti Jézus. Csönd-titok olvasmány. A kenyérmél lapozom fel, amit János evangéliumából értelmez: a búzaszem a földbe kerül, elhal, hogy a pusztulásból új kalász nőjön. Ekként folytatja: A földi kenyér azért lehet Krisztus jelenlétének hordozója, mert maga is önmagában hordozza a passió titkát, önmagában egyesíti a halált és a feltámadást. Ezért lett a világ vallásaiban a kenyér az istenség haláláról és feltámadásáról szóló mítoszok kiinduló pontja, amelyben az ember kifejezte a halálból származó életbe vetett reményét. Olvasni valláskutatókról, akik keresik az áldozat titkát a mítoszokban is. Lewis angol író megtérésére utal Schönborn bíboros. (A Szentatya idézi.) Az író elolvasott vagy tucatnyi könyvet különböző mítoszokról. Töprengései közt arra gondolt, hogy az a Jézus, aki kenyeret vett a kezébe azon a Vacsorán és ezt mondta tanítványainak: *Ez az én testem, csupán „egy újabb gabonaszem-istenség, a gabona-király, aki életét adja a világ életéért.”* Aztán beszélgetés közben egy istentagadó megjegyezte, hogy „az evangéliumok történetiségeinek igazolási meglepően jók.” Lewisnek ez a következtetés jutott eszébe akkor: „A történet a meghaló Istenről különös esemény, úgy látszik, valóban megtörtént egyszer.”*

Jézus: hús-vér valóság. Az áldott Kenyérre, az ő Testére utalva Babits Mihály teológiai pontossággal írja, ahogyan katolikus népünk mindenkor vallotta-vallja: *Az Úr nem ment el, itt maradt. / Óbelőle táplálkozunk.*

„A kenyér passió-titka mintegy órá (Jézusra) várt – olvassuk a Szentatyanál –, felé mutatott és a mítoszok is órá vártak, akiben a vágyva vágyott valósággá lett. Ugyanez érvényes a borra.”

A búza eucharisztikus titkát a pápa továbbgondolja: az egyházatyák „titokzatos nyelvét” értelmezi. A Krisztus után 100 körül íródott Tizenkét apostol tanítása tanúsítja, hogy az ókeresztények a kenyér fölött melyet Eucharisztikának szántak, ezt a bensőséges, mindent átfogó imádságot mondták: „Ahogyan e kenyér-törödékek szét voltak szóródva a hegyeken és egygyé váltak összegyűjtve, úgy gyűljön össze Egyházad királyságodban a föld határainál.”

Innen, a víz mellől képzeletben látom az aratásos búzaföldeket, rajtuk az isteni jelet, s érzem, mi az üzenetük az acélos szemeknek – sok század (kétezred) távolából: az Egyház valóban a titokzatos Krisztus-test, s hogy hal és kenyér környezetében a szenttamási himnusz-szárnyak egységes Szentély fölött még evidensebbé teszik a búza és a bor eredeti, égi rendeltetését, s egyúttal a föld természetével való törődést, az érte kifejtett nélkülözhetetlen munkát hirdetik. Krisztust mutatják búzátáblák közt és ama Vacsorán apostolainak. Mintha Szent Tamás egyenesen tőlük tanulta volna, amit később így adott tovább: *Ágazatja szent hitünknek: / Testté, vérré lényegülnek, / Bor s kenyér mi volt előbb. / Régi rend itt újnak enged, / Szárnya lankad észnek, szemnek, / Élő hitből végy erőt.*

Minden darab kenyér erre emlékeztessen. A búza, az áldott búza.

† Tóth Sándor

hírek információk

Együttműködési megállapodás aláírására került sor a Gál Ferenc Egyetem Pedagógiai Karán. A Gyulai Szakképzési Centrum részéről Kovács Zsuzsanna főigazgató, a Gál Ferenc Egyetem részéről pedig Prof. Dr. Dux László rektor írta alá a május 27-én kötött együttműködési megállapodást, amely már a több mint három éve elkezdődött közös munka eredménye. A megállapodás értelmében a Gyulai Szakképzési Centrum Székely Mihály Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium oktatási ágazatán tanulók a technikai szakmai vizsga megszerzését követően az Okleveles oktatási szakasszisztens végzettség birtokában nagyobb eséllyel nyerhetnek felvételt az Egyetem pedagógusképzési portfóliója által kínált BA képzésekre, és a sikeres felvételt nyert hallgatók kredit kedvezményekben részesülhetnek a képzési időszak egészében.

A Belvárosi Plébánia június 15-én, szombaton tartja közösségi jünialisát a Katolikus Házban. Részletek a kihelyezett szórólapon és a honlapon olvashatók.

A Belvárosi Plébánia június 24-28. között hittanos tábort szervez általános iskolás gyerekeknek. Részletek a honlapon és facebook oldalon olvashatók.

A Pasztorális Helynökség CsaládKözPontja az idén is meghirdeti a Szent László focitornát 30 év feletti, nem igazolt férfi játékosokból álló csapatok számára. Plébániához vagy más egyházi közösséghez, egyházi iskolához kapcsolódó csapatok jelentkezését várják, akár régóta összejárnak, akár csak erre az alkalomra állnak össze egy csapatá. A családtagokat, feleségeket, gyerekeket is szívesen látják a szervezők ezen a sportos, játékos hangulatú napon június 29-én 9 órától késői ebédig. A helyszín: Szent Gellért Fórum, Szeged Dorozsmai út 2-4. Jelentkezés a CsaládKözPont elérhetőségein a +36-20/828-0476-os telefonszámon vagy a csaladkozpont@gmail.com e-mail címen.

Addiktológiai konzultáns szakirányú továbbképzés indul a Gál Ferenc Egyetemen. 2024. szeptemberében Gyulán indítja meg legújabb szakirányú továbbképzését a GFE Egészség- és Szociális Tudományi Kara. A 3 féléves továbbképzésre augusztus 15-ig várják a jelentkezőket.

A képzés részleteiről és a jelentkezés módjáról a GFE Szakirányú Továbbképzési és Kiegészítő Képzési Ajánlataiban nyerhető információ a gfe.hu weboldalán a Képzések/Szakirányú továbbképzések menüpontban.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Ferenc pápa üzenete a Gyermekek 1. Világnapjára (2.) 2024. május 25-26.

És még ennél is többről van szó. Valójában önmagunkban nem is tudunk boldogok lenni, kedves lányok és fiúk, mert az öröm annyira növekszik, amennyire megosztjuk: abból születik, hogy hálát érzünk az ajándékokért, amelyeket kapunk és másokkal megosztunk. Ha csak magunknak tartjuk meg, amit kaptunk vagy ha nagy hisztit csapunk, hogy ezt vagy azt az ajándékot megkapjuk, akkor valójában megfélemlünk arról, hogy mi magunk vagyunk a legnagyobb ajándék, egymás számára: mi vagyunk „Isten ajándéka”. A többi ajándék szükséges, igen, de csak azért, hogy segítsen közösségekben lenni. Ha nem erre a célra használjuk őket, örökké boldogtalanok és elégedetlenek leszünk.

De amikor együtt vagyunk, minden más! Gondoljatok a barátaitokra: milyen jó velük lenni otthon, az iskolában, a plébánián, a hittanon, bárhol; velük játszani, énekelni, új dolgokat felfedezni, szórakozni, mindannyian együtt, úgy, hogy senki sem marad ki. A barátság gyönyörű dolog, és csak így növekszik: a megosztásban és a megbocsátásban, türelemmel, bátorsággal, kreativitással és fantáziával, félelem és előítéletek nélkül.

És most szeretnék elárulni nektek egy fontos titkot: ahhoz, hogy igazán boldogok legyetek, imádkozni kell – sokat imádkozni, mindennap, mert az ima közvetlenül összeköt bennünket Istennel, fényel és melegséggel tölti meg a szívünket, és segít mindent bizakodóan és derűsen tenni. Jézus is mindig az Atyához imádkozott. És tudjátok, hogyan szólította? Az anyanyelvén egyszerűen *Abbának* szólította, ami annyit jelent, hogy *atyám, apám, papám* (vö. Mk 14,36). Tegyük mi is így! Akkor mindig érezni fogjuk az ő közelségét. Maga Jézus ígérte ezt nekünk, amikor azt mondta: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20).

Kedves lányok és fiúk, tudjátok, hogy májusban nagy számban leszünk Rómában, együtt a világ minden tájáról érkező gyerekekkel! Ahhoz, hogy jól felkészüljünk, azt javaslom, imádkozzatok azokkal a szavakkal, amelyeket Jézus tanított nekünk: a *Miatyánk* szavaival. Imádkozzatok el minden reggel és minden este, majd a családban is, szüleitekkel, testvéreitekkel és nagyszüleitekkel. De ne csak betanult szöveggént, nem! Hanem úgy, hogy elgondolkodtok azokon a szavakon, amelyeket Jézus tanított nekünk. Jézus hív bennünket, és azt akarja, hogy vele együtt főszereplői legyünk ennek a világnapnak, és vele együtt dolgozzunk egy új, emberibb, igazságosabb és békésebb világért.

Ő, aki odaadta magát a kereszten, hogy mindannyiunkat szeretetben összegyűjtsön, ő, aki legyőzte a halált és kiengesztelt bennünket az Atyával, folytatni akarja a művét az Egyházban, általunk. Gondolkozzatok el ezen, különösen azok, akik most készültek elsőáldozásra.

Szerettem, Isten, aki öröktől fogva szeret bennünket (vö. Jer 1,5), úgy tekint ránk, mint a legszeretőbb édesapa és a leggyengédebb édesanya. Soha nem feledkezik meg rólunk (vö. Iz 49,15), mindennap mellettünk áll és megújít bennünket Lelkével.

Imádkozzunk együtt Szűz Máriával és Szent Józseffel ezekkel a szavakkal:

Jöjj, Szentlélek,
mutasd meg nekünk szépségedet,
mely a földön élő gyermekek arcán tükröződik!

Jöjj, Jézus,
aki megújítasz mindent,
aki az Atyához vezető út vagy,
jöjj és maradj velünk!
Ámen.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2024. március 2-án.

Ferenc pápa